

Chương 45

Hết sức đỏ mắt

Ah, đây là thế nào?

Nhìn vẻ mặt Lương Hồng Xu ghen ghét mà nhìn chăm chăm vào nàng và Sở Dật Đình, thế nào, hôm nay nữ nhân này cố ý chạy tới đây bắt kẻ thông dâm sao?

Chẳng biết tại sao, thái độ của Lương Hồng Xu càng ghen ghét, càng tức giận đố kỵ đến gần như nổi điên, trong lòng Tô Hồng Tụ càng sáng khoái, đại khái chắc là tình cảm của chủ nhân thân thể này.

Vì vậy Sở Dật Đình ôm lấy Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ không hề chống cự, thậm chí, Sở Dật Đình kéo nàng ra sau lưng, Tô Hồng Tụ cũng giấu mặt sau lưng hắn, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ mềm mại, làm mặt quỷ về phía Lương Hồng Xu kìm nén đến đỏ bừng, giận đến mạch máu gần như nổ tung.

Lương Hồng Xu nhẫn nhịn, nàng gần như mất hết hơi sức toàn thân, mới không gào khóc, giở trò ngang ngược trước mặt Sở Dật Đình.

Đôi thành người khác, nếu thấy mỹ nhân bị uất ức, chán nản rơi lệ, nhất định sẽ động lòng, nhưng Lương Hồng Xu biết, người ca ca này của nàng ngay từ nhỏ đã không giống nam nhân khác, dáng vẻ này của nàng, đối với người khác, chính là Lâm Hạo Hiên, bách phát bách trúng, hiệu quả nhanh chóng, nhưng dùng với Sở Dật Đình, lại sẽ chỉ càng khiến cho hắn khinh bỉ và chán ghét hơn.

Lương Hồng Xu dùng tay áo lau nước mắt, thấp giọng, đáng thương nói: “Dật Đình ca ca, muội... Muội chỉ không yên lòng để một mình huynh ở bên ngoài, sắc trời đã trễ như vậy, huynh theo muội về đi.”

Sở Dật Đình vừa nghe đến bốn chữ “Theo muội về đi” này, cơ mặt mạnh mẽ co lại, Tô Hồng Tụ tò mò nhìn hắn, vụng trộm thò tay chạm lên lồng ngực hắn, sử dụng thuật đọc tâm với hắn.

Vừa đọc được, nàng thiếu chút nữa sợ ngây người.

Thì ra sau hôm đó, Sở Dật Đình từng trở lại trạm dịch một lần, bị Lương Hồng Xu tìm một đám người chặn trong phòng, còn cởi quần áo ra, mặt dày mà dạn nhất định bò lên giường của hắn.

Tô Hồng Tụ lập tức trừng lớn hai mắt, vừa kinh ngạc, vừa bội phục nhìn thẳng Lương Hồng Xu.

Nàng chỉ biết trên đời này có vài người làm ra chuyện đến không biết xấu hổ, lại không biết có người có thể không biết xấu hổ đến mức này, lúc ấy Sở Dật Đình bị mười mấy thị vệ cường tráng khỏe mạnh liều chết chặn trong phòng, Lương Hồng Xu lại không chút kiêng dè, vì bò lên giường Sở Dật Đình, cởi

toàn bộ áo, chỉ còn lại một cái yếm, thật sự có thể nói không da không mặt, bắt chắp tất cả.

Mặt trong mặt ngoài đều không muốn rời.

May mà võ nghệ Sở Dật Đình cao cường, khinh công càng tuyệt vời, bằng không, hắn đã sớm không giữ được trong sạch!

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Dật Đình nghiêm mặt, sắc mặt xanh mét, lại nhìn về mặt ghen ghét, đau lòng muốn khóc của Lương Hồng Xu, trông mắt xoay xoay, từ phía sau ngênh ngang, không chút kiêng dè mà thò tay vào trong vạt áo Sở Dật Đình.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng như tuyết, thân mật khăng khít mà đặt trên lồng ngực rắn chắc, cứng như sắt màu lúa mạch của Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ đang kết ấn, làm một chú phòng thân dưới ngực vì Sở Dật Đình, như vậy, từ nay về sau Lương Hồng Xu gần hắn chút nữa, thoáng cái sẽ bị pháp thuật bắn ra rồi.

Nhưng mà, Sở Dật Đình và Lương Hồng Xu nào biết nàng đang làm gì?

Sở Dật Đình nao nao, trên mặt có vẻ hơi kinh ngạc, từ khi sinh ra đến giờ, trừ Thục phi và nữ mẫu, còn chưa bao giờ bị bất kỳ nữ tử nào gần gũi thân thể, lập tức mặt biến sắc, hết sức không được tự nhiên quay đầu đi.

Tô Hồng Tụ không chú ý tới, nhưng Lương Hồng Xu lại rất nhạy bén nhận thấy, lúc Sở Dật Đình quay qua chỗ khác gò má hơi ửng đỏ.

Tim Lương Hồng Xu lập tức đau nhói, giận tím mặt, cũng không để ý tới cái gì là mặt mũi hay giả bộ, chỉ vào Sở Dật Đình thét một tiếng thê lương chói tai: “Mục thúc thúc, nhanh chóng tách hai người kia ra cho ta!”

Lại nghe được Sở Dật Đình hừ lạnh một tiếng, “Mục Đức, hôm nay ta sẽ không xuống tay lưu tình với ngươi.”

Hắn vừa nói xong, kiểm trong tay vung lên, kéo theo vài vệt ánh sáng bạc xán lạn.

Ánh mắt như mũi tên nhìn về phía người mặc đồ đen kia.

Người áo đen cười khô, nhưng không lập tức ra tay, hắn là Tổng quản Thị vệ hậu cung Đại Lương, hắn đều tận mắt nhìn Sở Dật Đình và Lương Hồng Xu lớn lên, với hắn mà nói, hai người này không khác nữ nhi thân sinh của hắn.

Mục Đức tận tình khuyên bảo, cố gắng thuyết phục: “Lục Vương gia, ngài vẫn nên trở về cùng thuộc hạ đi. Đao kiếm không có mắt, lát nữa ra tay, Lục Vương gia sẽ không sợ chúng ta lỡ tay làm tổn thương cô nương sau lưng ngài sao?”

Mặc dù Lâm Hạo Hiên đã từng là vị hôn phu của Tô Hồng Tụ, hiện giờ lại biến thành vị hôn phu của Lương Hồng Xu, nhưng mà, Lương Hồng Xu chưa

bao giờ thấy Tô Hồng Tụ, đám người Mục Đức càng không biết nữ tử trước mắt chính là vị hôn thê trước của vị hôn phu của Lương Hồng Xu.

Huống chi, hôm nay lúc Tô Hồng Tụ ra cửa, vốn dịch dung, nàng bây giờ, chỉ còn ba phần xanh tươi mơn mớn thôi, khác một trời một vực với nàng chân chính, khác xa nhau, cho dù như thế nào cũng sẽ không khiến cho người ta liên tưởng đến nhau.

Nghe vậy, Sở Dật Đình cười nhạt một tiếng, lạnh lùng thốt lên: “Mục thúc thúc cũng không khỏi quá để ý bản thân rồi, tất cả các người cộng lại, cũng không thể vượt qua ta đi làm tổn thương nàng ấy.”

Ý trong lời này của Sở Dật Đình đã rõ ràng, quyết tâm không chịu đi về cùng Lương Hồng Xu, sắc mặt Lương Hồng Xu lập tức tối sầm lại, vẻ mặt nhìn Tô Hồng Tụ lại càng thêm chút ác độc.

Mục Đức cười nhẹ: “Không sai, bọn thuộc hạ quả thật không phải là đối thủ của Lục Vương gia, chỉ có điều...”

Mục Đức liếc nhìn Tô Hồng Tụ núp sau lưng Sở Dật Đình, nhàn nhạt nói: “Vương gia có thể bảo vệ được vị cô nương này trong chốc lát, chẳng lẽ còn có thể bảo vệ được nàng ta cả đời? Vương gia đừng quên, không bao lâu nữa, chúng ta phải trở về Đại Lương rồi, đến lúc đó cô nương này một thân một mình ở Đại Chu, người khác muốn tìm nàng ta gây phiền toái, Vương gia còn có thể bảo vệ nàng ta?”

Mục Đức giống như nhất quyết không tha, thật ra vẫn đang khuyên Sở Dật Đình, thuận tiện nhắc nhở Sở Dật Đình, ngài vừa đi, để một mình Tô Hồng Tụ lại Đại Chu, Lương Hồng Xu có thể ra tay với nàng ấy bất cứ lúc nào.

Dù sao hẳn nhìn Lương Hồng Xu và Sở Dật Đình lớn lên từ nhỏ, nếu không cần gấp, hẳn không cần đắc tội bất kỳ người nào.

Sở Dật Đình nghe nói thế, trên mặt lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Như vậy, các người đang uy hiếp ta đó hả?”

Lúc nói chuyện, Tô Hồng Tụ có thể cảm giác được sát khí tỏa ra trên người hẳn.

Mục Đức sừng sốt, trong khoảng thời gian ngắn giống như không biết nên trả lời như thế nào cho đúng.

Mũi kiếm của Sở Dật Đình chìa ra, quát: “Ai dám tổn thương nàng, ta nhất định không tha!”